

[Lund Jensen.]

grundejeres tab kan være så unormalt store, at domstolene ikke vil acceptere erstatningsfriheden.“

Det er jo netop med henblik på disse sidste tilfælde, den højtærede minister har givet tilsagn om at administrere lempeligt for at undgå urimeligheder.

Professoren konkluderer sine synspunkter i følgende betragtninger:

„Men tilbage bliver dog, at hvis man effektivt vil hindre spredning af bymæssig bebyggelse og sommerhuse ud over landet, er der ingen vej uden om indgreb i grundejernes traditionelle rådighed over deres ejendom og en styrkelse af de offentlige planmyndigheders magt.“

Og professoren slutter sin kronik således:

„Det bliver nu folketingets opgave at vælge, hvad man vil foretrække: spredning af bebyggelsen i det åbne land eller indgreb i ejendomsretten og udvidelse af forvaltningens magt!“

Ja, så enkelt ligger det. Der findes efter min mening ingen anvendelig mellem løsning med opretholdelse af erstatning for § 22-forbuddet. Det viser erfaringerne efter den ulykkelige kompromisløsning i 1961 med al tydelighed. Det er i virkeligheden på høje tid, vi får styr på den eksplosive udvikling, der er godt på vej til at spolere vore landskabers karakter, og hvis vi svigter i denne situation, vil eftertiden dømme os hårdt derfor.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne varmt anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Holger Eriksen: Udvalget angående lovforslagene om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme samt særlig indkomstskat har, som det fremgår af betænkningen, holdt 10 møder, i hvilke medlemmerne har modtaget alle de oplysninger, som de har fremsat ønske om. Jeg kan derfor ikke anerkende berettigelsen af oppositionens bemærkninger i betænkningen om, at der ikke har været tid til en grundig udvalgsbehandling. Jeg tvivler for øvrigt også på, at resultatet var blevet anderledes, selv om der havde været meget længere tid til rådighed.

Ganske vist har oppositionen — og når

jeg bruger det udtryk, så tænker jeg på venstre og de konservative — erklæret sig parat til gennemførelsen af en frigørelsesafgift, når fast ejendom sælges til anden anvendelse, der muliggør en højere pris, f. eks. ved ophævelse af landbrugsforpligtelsen med henblik på udstykning til byggegrunde. Jeg skal indrømme, at jeg lægger megen vægt derpå. Jeg ser deri i realiteten en anerkendelse af det synspunkt, der tidligere er fremført af professor Illum, og som går ud på, at de nuværende ejere af landbrugsejendomme kun har ejendomsret til jordens landbrugsmæssige værdi, men ikke til den højere værdi, der opstår, når landbrugsforpligtelsen ophører. Jeg takker for denne anerkendelse af et princip, som jeg anser for meget vigtigt for den kommende jordlovgivning. Desværre var der jo føjet så mange forbehold dertil, at det simpelt hen var umuligt at komme til et praktisk resultat i retning af et forlig om et eller andet i den retning. Jeg håber dog på, at man senere nemt på det grundlag kan komme til andre resultater end dem, man har nået i denne omgang.

Udvalget har i øvrigt modtaget mange henvendelser, hvilket naturligvis ikke kan forbavse, men ingen har fremført argumenter, der kunne give udvalgets flertal anledning til at stille andre ændringsforslag end de to, der findes i betænkningen. Af det omfattende materiale, der er forelagt udvalget, fremgår, at mange af de handler, der er sket med landbrugsejendomme i området i nærheden af København, har fundet sted til betydelig højere priser end vurderingen, også når der er tale om rene landbrugsejendomme. Det kan imidlertid skyldes mange forskellige ting, f. eks. en forkert vurdering, men også den omstændighed, at køberne uden hensyn til afstanden fra udstykningsområder trods alt regner med visse venteværdier.

Flertallet har imidlertid fundet anledning til at forhøje den procent, hvormed købesummen skal overstige vurderingsværdien, for at der automatisk skal ske omvurdering fra 50 til 75 pct., hvilket vel imødekommer visse ønsker, selv om det nok ikke får større praktisk betydning.

Et flertal, der omfatter alle udvalgets medlemmer med undtagelse af det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, er endvidere